

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **M. N.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Malíkovou
sídlem Kopeckého sady 152/15, 301 35 Plzeň

proti

žalované: **Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven
a stavebnictví, IČO 47114321**
sídlem Roškotova 1225/1, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu žalované ze dne 17. 12. 2020, č. j. RO-567/1837100683/2020, OZP-2020-02576142

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým Rozhodčí orgán žalované k odvolání žalobce do platebních výměrů ze dne 16. 10. 2020, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

1837100683/DPPV/2020 a č. j. 1837100683/PEPV/2020, kterými bylo žalobci vyměřeno dlužné pojistné ve výši 51 804 Kč a penále ve výši 38 816 Kč, rozhodl tak, že se odvolání zamítají a uvedené platební výměry se potvrzují.

II. Platební výměry

2. Žalovaná podle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění vydala podle § 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o pojistném“), platební výměr na dlužné pojistné za období od 1. 1. 2012 do 30. 11. 2018. Vycházela z kontrolních zjištění, že žalobce byl v tomto období zařazen do kategorie osoby bez zdanitelných příjmů (dále také „OBZP“), když veškerá předcházející zjištění a pochybení o zařazení žalobce v kategorii státní pojištěnec již nevzala za relevantní a nezasáhla tak do platební povinnosti žalobce před datem 31. 12. 2011, neboť pro toto období již bylo pojistné prekludováno.
3. Žalovaná dále platebním výměrem podle § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. v souvislosti s dlužným pojistným uložila žalobci povinnost uhradit penále ve výši 38 816 Kč z důvodu neodvedení pojistného v zákonem stanovené lhůtě za období od 1. 1. 2012 do 30. 11. 2018.
4. Žalovaná se v platebních výměrech vypořádávala s námitkami žalobce ohledně posouzení jeho postavení jako zaměstnance v pracovním vztahu na základě dohody o pracovní činnosti ze dne 6. 2. 2012. Odůvodnila, z jakých důvodů, vyplývajících z dohody o pracovní činnosti (dále také „DPČ“), platebních dokladů, vyjádření žalobce i jednatele zaměstnavatele žalobce – společnosti X, výpisů z bankovního účtu žalobce, sdělení OSSZ Sokolov, že žalobce není od 1. 1. 2012 do 6. 12. 2012 veden jako zaměstnanec a z okolností (ne)řešení sporu o existenci pracovněprávního vztahu žalobce soudní cestou, dospěla k závěru, že žalobce v předmětném období nebyl zaměstnancem, ale osobou bez zdanitelných příjmů. Protože na základě této pozice žalobce neuhradil v zákonem stanovené lhůtě pojistné na veřejné zdravotní pojištění, žalovaná žalobci vyměřila dlužné pojistné ve výši součtu dlužného pojistného v jednotlivých měsících kontrolovaného období. Přitom v platebních výměrech současně předeštlá způsob výpočtu dlužného pojistného (resp. započtení plateb) a penále. Nedílnou součástí platebního výměru na pojistné žalovaná učinila přehled plateb a penále a přehled dob pojištění.
5. Proti uvedeným platebním výměrům podal žalobce odvolání, v němž namítal, že žalovaná na něj přenáší povinnosti k placení pojistného, které podle zákona o pojistném a zákona České národní rady č. 592/1992 Sb., má zaměstnavatel, v jeho případě společnost X (dále také „tvrzený zaměstnavatel“), která jej zaměstnávala na základě DPČ ze dne 6. 2. 2012, o čemž předložil listinné důkazy. Namítal, že žalovaná nezjistila skutečný stav věci, odchýlila se od důkazů žalobce, když při posuzování existence pracovního poměru vycházela jen z vyjádření jednatele zaměstnavatele Petra Hraběte. Neprovedla žalobcem navržený důkaz šetřením platební kázně zaměstnavatele ve vztahu k dalším zaměstnancům a neprovedla důkaz předložením celé listiny – rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2010, nezákonně vyzvala žalobce k podání určovací žaloby a neučinila si s ohledem na § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), sama úsudek o předběžné otázce o existenci pracovního poměru. Namítl, že byl v dobré víře, že zaměstnavatel řádně plní své zákonné povinnosti a neměl tušení, že za něho zaměstnavatel neplatí pojistné. Poukázal na pochybení žalované ohledně jeho zařazení do kategorie státní pojištěnec, které zavinilo, že nemohl zjistit včas, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zaměstnavatel za něho neplatí pojistné. Poukázal na nezákonnost postupu žalované, když tato neprovedla jím navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí pracovnice, která provedla chybnou evidenci jeho platební kategorie. Odmítl, že by byl řádně informován v dokumentu Přehled dob pojištění, protože mu takový dokument nebyl doručen. Namítal, že žalovaná svým postupem porušila ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a nevzala v úvahu specifika věci, která vzešla z pochybení na její straně.

III. Rozhodnutí Rozhodčího orgánu žalované (napadené rozhodnutí)

6. Rozhodčí orgán žalované (dále jen „Rozhodčí orgán“) v napadeném rozhodnutí vyšel ze skutkového stavu, který vyplynul z kontrolních zjištění, že žalobce byl původně ke dni 27. 2. 2014, kdy byla provedena první kontrola, evidován v kategorii OBZP, a touto kontrolou mu bylo předepsáno za období 02/2011–12/2013 dlužné pojistné a penále. Následně v důsledku pochybení učiněného žalovanou na základě rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2010 o přiznání 3. stupně mimořádných výhod pro osobu stejného jména a příjmení, ale odlišného data narození, žalovaná dne 3. 4. 2014 pojištěnci v informačním systému změnila platební kategorii z OBZP na kategorii státní pojištěnec, a to se zpětnou účinností od 1. 4. 2010. Změnou kategorie současně došlo i k přepočtu vyúčtovaných přehledů za období 2010 a 2011, které žalobce předložil jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“). Výsledkem přepočtu byly kontroly, v nichž byl žalobci vyčíslen za kontrolované období 04/2010-04/2014 přeplatek. Přílohou těchto písemností byla i sestava Přehled dob pojištění, na které bylo uvedeno, že žalobce je od 1. 4. 2010 evidován jako státní pojištěnec. Žalobce do této kontroly nepodal námitky. K dalšímu přehodnocení kategorie plátce u žalobce došlo na základě sdělení žalobce, že není a nebyl státním pojištěncem. Dne 17. 10. 2018 byla na základě tohoto zjištění kategorie státního pojištěnce žalobci ukončena ke dni 31. 12. 2011 a od 1. 1. 2012 mu byla zaevidována platební kategorie jako OBZP. Dne 20. 11. 2018 žalobce žalované doručil kopii dohody o pracovní činnosti ze dne 6. 2. 2012 uzavřené mezi ním a tvrzeným zaměstnavatelem, výdajové pokladní doklady s tím, že od 6. 2. 2012 je žalobce zaměstnancem. Okresní správa sociálního zabezpečení Sokolov (dále také „OSSZ“) však žalované sdělila, že od 1. 1. 2012 do 6. 12. 2018 žalobce není veden v registru pojištěnců jako zaměstnanec. Dne 19. 12. 2018 byla zahájena kontrola odvodů pojistného za období od 1. 1. 2012 do 30. 11. 2018 a žalobci bylo vyčísleno jako OBZP dlužné pojistné a penále.
7. Ve věci sporu o placení pojistného a penále bylo dne 15. 4. 2019 se žalobcem zahájeno správní řízení. Jednatel tvrzeného zaměstnavatele dne 4. 12. 2019 žalované sdělil, že mezi ním a žalobcem nebyla uzavřena dohoda o pracovní činnosti a nebyla proto vyplacena ani odměna. K pokladním deníkům a dohodě o pracovní činnosti jednatel zaměstnavatele uvedl, že tyto doklady nevystavil, ani je nepodepsal. Dne 11. 2. 2020 byl sepsán protokol o ústním podání – vyjádření tvrzeného zaměstnavatele, v němž jednatel dodal, že předložené doklady jsou zfalšované. Jednatel zaměstnavatele uvedl, že žalobci vyplatil určité peněžní částky, ovšem na základě jiného právního titulu. Žalobce byl následně žalovanou vyzván, aby předložil žalované důkaz, že u soudu podal návrh na rozhodnutí ve věci určení existence pracovněprávního vztahu. Žalobce však žalované sdělil, že žalobu podávat nebude, neboť právní vztah byl již ukončen a odměna mu byla vyplacena.
8. Rozhodčí orgán žalované se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

9. Poukázal na nestandardní ujednání v dohodě o pracovní činnosti, spočívající v ujednání pracovní doby v rozsahu 5 pracovních hodin v měsíci a v tom, že žalobci bude odměna vyplácena i v případě překážek na straně zaměstnavatele. Konstatoval, že ze žalobcem předložených dokladů nelze vyvodit, za jaké období měly být předmětné platby vyplaceny, odmítl žalobcem předložený doklad datovaný 22. 3. 2014 (fakticky reklamaci kontroly č. 1431003628/KO/2014) s tím, že na tomto dokladu, na který se žalobce odvolává a který žalované předložil e-mailem dne 25. 1. 2019, není uvedeno podací razítko s datem převzetí, kterým se potvrzuje přijetí doručených písemností žalovanou a není na něm podpis zaměstnankyně žalované. Podpis zaměstnankyně je uveden až na dalším dokumentu, který žalobce předložil až 16. 9. 2020 s tvrzením, že jde o rubovou stranu dokumentu ze dne 22. 3. 2014. Ani na této straně není ale podací razítko a datum převzetí. Žalovaný orgán též konstatoval, že tvrzený zaměstnavatel již od roku 2012 nepředkládá účetní závěrky a od tohoto období jsou ve sbírce listin obchodního rejstříku založeny pouze exekuční příkazy, vyhláška a usnesení týkající se insolvenčního řízení. Dne 1. 11. 2012 na sebe tvrzený zaměstnavatel podal insolvenční návrh. Řízení o návrhu bylo dne 25. 7. 2013 zastaveno z důvodu, že dlužník nezaplatil zálohu na náklady řízení ve výši 15 000 Kč, protože dle jeho sdělení ze dne 6. 5. 2013, neměl k dispozici finanční prostředky v této výši. To žalovaný orgán považoval za rozporné se skutečností, že dle žalobce tato společnost vyplatila v letech 2014, 2015 a 2017 plátcům odměnu z dohody o pracovní činnosti. Rozhodčí orgán dále vycházel ze zjištění, dle něhož žalobce nebyl u OSSZ evidován v předmětném období od 1. 1. 2012 v registru pojištěnců jako zaměstnanec.
10. Rozhodčí orgán uvedl, že doklady, které žalobce předložil jako důkazy o platbách tvrzeného zaměstnavatele za výkon jeho práce, by jen stěží prokazovaly, že žalobce byl v dobré víře, že tvrzený zaměstnavatel plní zákonné povinnosti. Pokud by se jednalo o skutečné platby za výkon činnosti z dohody o pracovní činnosti, tyto platby by byly prováděny vůči žalobci s výrazným prodlením. Rozhodčí orgán nepochybně, že žalovaná nesprávně vyhodnotila rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2010 a tím přiřadila plátcům chybnou platební kategorii státního pojištěnce. Tato skutečnost ale nemohla způsobit to, že by tím žalobci změnila jeho skutečnou platební kategorii. Zdůraznil, že žalobce měl od 5. 11. 2012 zřízen přístup k portálu žalované, v němž mohl ověřit, v jaké platební kategorii je veden. Při skutečné existenci pracovního vztahu by i v případě zániku zaměstnavatele, resp. jeho nekomunikaci, bylo možné prokázat pracovní vztah evidenčními listy důchodového pojištění či potvrzením o zaměstnání. Žalobce rovněž nepochybně doručení dokumentu „Kontrola odvodů pojistného č. 1427100224“ ze dne 11. 6. 2014, a tak mohl na základě samotného vyčíslení přeplatku upozornit na nesrovnalosti ve vyúčtování této kontroly.
11. Rozhodčí orgán upozornil, že žalobce měl prostor, aby se domohl určení existence pracovního vztahu. Žalobce však změnil své tvrzení a sdělil, že pracovní vztah je ukončený a pohledávky z dohody o pracovní činnosti má uhrazeny. Následně si žalovaná o existenci právního vztahu učinila úsudek sama. Rozhodčí orgán konstatoval, že dokument, na jehož základě došlo k chybné evidenci platební kategorie plátce, je součástí spisu a žalobce se s ním při nahlédnutí do spisu seznámil. Rozhodčí orgán nepochybně, že došlo k chybné evidenci na podkladě tohoto dokumentu, proto nebyl důvod do spisu zakládat celou listinu, když nemohla přispět k prokázání existence pracovního vztahu. Žalovaná nepostupovala nezákonně, když neprovedla žalobcem navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí pracovnice, která provedla chybnou evidenci jeho platební kategorie, neboť taková výpověď nemohla přispět k prokázání existence pracovního vztahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

12. Dle Rozhodčího orgánu žalovaná v odůvodnění použila interní terminologii, kterou bylo myšleno to, že při opravě platební kategorie žalobce nebylo zasahováno do období, které bylo již z hlediska práva předepsat dlužné pojistné dle § 16 zákona ČNR č. 592/1992 Sb., promlčeno, tedy pro období do 12/2011. Z tohoto důvodu zůstala žalobci zachována platební kategorie státní pojištěnec do 31. 12. 2011 a až od 1. 1. 2012 mu byla zadána kategorie OBZP. Ku prospěchu žalobce byly všechny platby, které uhradil v roce 2010, převedeny do předmětného kontrolovaného období od 01/2012 do 11/2018.
13. Ohledně pojmu reklamace Rozhodčí orgán konstatoval, že se jedná o interní terminologii, kdy žalovaná pod obecný pojem reklamace kontroly zařazuje i situace, kdy dojde nejen k reklamaci z podnětu pojištěnce, ale dojde k přepočtu kontroly v důsledku změn ve skutečnostech rozhodných pro výpočet pojistného, tj. bez aktivního podnětu pojištěnce.
14. Žalovaná se nedopustila protiprávního jednání a naopak svým postupem naplňovala ustanovení správního řádu. Rozhodčí orgán se tedy ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu, že předložené důkazy neprokazují, že by žalobce byl v pracovněprávním vztahu k tvrzenému zaměstnavateli, tj. že by byl v kontrolovaném období od 1. 1. 2012 do 30. 11. 2018 v postavení zaměstnance pro účely zdravotního pojištění. Byl proto dle žalované důvodně v předmětném období evidován v kategorii OBZP. Ve vyměření dlužného pojistného a penále proto Rozhodčí orgán žalované neshledal žádné pochybení, a odvolání tak zamítl.

IV. Žaloba

15. Žalobce v úvodu žaloby uvedl, že je pojištěncem u žalované od roku 2010, v roce 2010 až do ledna 2011 byl OSVČ, nicméně bez příjmu za dané období. Následně byl od 9. 2. 2011 do 17. 7. 2011 přihlášen na Úřadu práce, kdy v tomto období byl za něj plátcem pojistného stát. Žalobce obdržel pro následující období několik výsledků kontrol odvodů pojistného, přičemž každá z těchto kontrol dospěla k rozdílným závěrům o výši pojistného a výši dluhu/přeplatku. Žalobce uvedl, že dne 24. 3. 2014 písemně reklamoval výsledky kontroly ze dne 27. 2. 2014, třebaže žalovaná nyní pravost dané písemnosti zpochybňuje. Žalobce má za to, že tímto dokumentem informoval žalovanou, že je na základě dohody o pracovní činnosti od 6. 2. 2012 zaměstnán u tvrzeného zaměstnavatele, k čemuž jí předložil i 8 výplatních pásek. Potvrzením přijetí této reklamace je doručení kontroly, č. j. 1427100224/KO/2014, která se týká žalobcem podaných Přehledů o příjmech a výdajích ze samostatné výdělečné činnosti a úhrnu záloh na pojistné za období 2010–1/2011. Dle žalobce je vyloučené, aby žalovaná reklamovala přehledy, které sama vystavila. Žalobce rovněž poukázal na explicitně uvedený text REKLAMACE u obou přehledů na výše označené kontrole, kterou mu žalovaná doručila dne 11. 6. 2014. Žalobce namítl, že žalovaná svou vlastní chybou dne 3. 4. 2014 zaevidovala žalobce se zpětnou účinností od 1. 4. 2010 do kategorie státní pojištěnec z důvodu rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem. Žalovaná rovněž na základě vlastního rozhodnutí změnila platnost trvání přiznání mimořádných výhod 3. stupně na dobu bez omezení, přestože rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem explicitně uvádí přiznání výhod pouze do 31. 12. 2014.
16. V rámci vymezení vlastních žalobních bodů žalobce uplatnil několik námitek.
17. Žalobce v první žalobní námitce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a platebních výměrů, tj. že napadené rozhodnutí a platební výměry jsou nepřezkoumatelné z hlediska výpočtu dlužného pojistného a penále. Samotné platební výměry sice obsahují

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

několikastránkové odůvodnění skutkového stavu věci, nicméně neobsahují specifikaci výpočtu dlužného pojistného za jednotlivý kalendářní měsíc předmětného období a částku dlužného pojistného v jednotlivém kalendářním měsíci. Platební výměr dle žalobce pouze uvádí jedinou celkovou dlužnou částku na pojistném ve výši 51 804 Kč za období téměř 7 let. Žalobci proto není známo, z jakých položek údajně měsíčních dlužných pojistných plnění se má celková částka skládat. To samé platí v případě platebního výměru na penále z dlužného pojistného, kde je uvedena částka 38 816 Kč. V platebních výměrech je uvedeno, že nedílnou součástí jejich odůvodnění je Přehled plateb a penále a přehled dob pojištění, které jsou uvedeny v příloze. Samotný výpočet dlužného pojistného by měl dle žalobce tvořit součást odůvodnění rozhodnutí. Přehled plateb a pojistného je zjevně vygenerovaný dokument z účetního programu žalované. Tento dokument nemůže být podkladem pro správní rozhodnutí, když nejsou jednotlivé položky blíže vysvětleny.

18. Žalobce v druhé žalobní námitce namítl nesprávný a nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a chybné hodnocení důkazů. Namítal, že žalovaný orgán v rozporu s principy a zásadami správního řádu neprovedl veškeré důkazy navržené žalobcem a některé důkazy hodnotil výlučně na základě svých vlastních úvah. To se týká zejména žalobcovy reklamace a doložení vzniku pracovního poměru u tvrzeného zaměstnavatele od 6. 2. 2012, doložení výplatních pásek, dohody o pracovní činnosti ze dne 24. 3. 2014 a dále doložení výplaty odměn za další období. Žalovaná nezohlednila existenci pracovního poměru žalobce, čímž došlo k zařazení žalobce do jiné kategorie plátce, než do jaké měl být zařazen, a určení jiné výše platební povinnosti. Žalovaná v rozporu s principy správního řízení provedla výslech jednatele tvrzeného zaměstnavatele mimo ústní jednání a na jiné pobočce žalované, než která následně danou věc rozhodovala. Z protokolu o ústním podání není zřejmé, zda byly jednatelem ze správního spisu předloženy doklady, na něž žalobce odkazoval a které správnímu orgánu předkládal. V napadeném rozhodnutí není dostatečně zdůvodněno, proč se správní orgán při hodnocení existence pracovního poměru přiklonil k vyjádření jednatele. Správní orgán se rovněž při hodnocení důkazů zaměřil nestandardně na hodnocení detailů nemajících relevanci k projednávané věci, které mají zpochybnit věrohodnost žalobce (např. poukaz na nestandardní ujednání o tom, že odměna z DPČ bude vyplácena i v případě překážek na straně zaměstnavatele). Dle žalobce se v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2005, 21 Cdo 2163/2004, nejedná o nestandardní ujednání. Dále správní orgán sám, bez návrhu, iniciativně vyhledával informace týkající se zakládání listin do sbírky listin soudu a insolvenčního řízení tvrzeného zaměstnavatele, mající zjevně za cíl žalobce znevěrohodnit. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však chybí, jak tyto skutečnosti správní orgán hodnotí. Dle žalobce je obvyklé, že společnost podává insolvenční návrh mnohdy i v situaci, kdy nadále má zaměstnance a nadále vykonává činnost v rámci svého předmětu podnikání. Na danou věc nemají uvedené skutečnosti vliv. Insolvenční řízení bylo navíc v daném případě v roce 2014 zastaveno a společnost dál fungovala. Dle žalobce tedy správní orgán nepostupoval v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, když se zaměřil výlučně na okolnosti svědčící v neprospěch žalobce.
19. Žalobce v třetí žalobní námitce namítl zmatečnost řízení a porušení zásad správního řízení. Žalobce byl od roku 2012 v dobré víře, že je za něj pojistné řádně hrazeno zaměstnavatelem. Protože žalovaná svou vlastní chybou zařadila žalobce jako plátce do kategorie státní pojištěnec, nevykazovala žádný dluh na pojistném ani penále, nevydala od roku 2014 do roku 2018 žádnou listinu o kontrole odvodů, která by vykazovala dluh, a žalobce na dotaz telefonicky ujišťovala, že nemá dluhy na pojistném. Změna kategorie plátce probíhá na základě ohlášení změn v Přihlášce a evidenčním listu pojištěnce. Žalovaná nevyhověla

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žádosti žalobce, aby do správního spisu k důkazu založila listiny, na základě kterých z vlastní iniciativy učinila změnu v kategorii plátce, a provedla důkaz výsledkem pracovnice, která toto učinila. Dle žalované si žalobce měl sám ověřovat, v jaké kategorii je žalovanou zařazen, a to přesto, že žalovaná od roku 2014 do roku 2018 nevydala žádnou kontrolu odvodů, výkaz či platební výměr. Dobrá víra žalobce je dána mj. také tím, že v okamžiku telefonického kontaktu v roce 2018 ze strany žalované, kdy byl poprvé konfrontován s mylným zařazením do platební kategorie, žalobce žalované sdělil, že není státním pojištěncem. Žalovaná buď musela dostávat platby za žalobce od státu, anebo je nedostávala právě z toho důvodu, že žalobce nebyl v centrálním registru pojištěnců veden v kategorii státního pojištěnce. Žalovaná by přece musela tuto skutečnost zjistit dříve než na základě upozornění žalobce. Pokud žalovaná platby za žalobce v letech 2010–2018 od státu obdržela, vyvstává otázka, zda nevymáhá pojistné duplicitně. Žalovaná ve svých úvahách, kdy se snaží zastříit svou chybu, jde v neprospěch žalobce tím směrem, že se odpovědnost za svůj chybný postup snaží překlopit na žalobce. Například k bodu ad 8) na str. 9 napadeného rozhodnutí uvádí, že součástí platebních výměrů je vždy Přehled dob pojištění, aniž by k tomu uvedla jediný objektivní důkaz, že tomu tak bylo a že byl tento dokument žalobci spolu s kontrolou odvodů zaslán, když žalovaná zároveň argumentuje tím, že žalobce měl sám upozornit na nesrovnalosti. Obsahem citovaných listin nazvaných „Kontrola odvodů pojistného“ však není informace o zařazení do příslušné platební kategorie a žalobce tvrdí, že v rámci těchto listin nebyla žalobci doručována žádná příloha. O zmatečnosti postupu žalované dle žalobce svědčí i skutečnost, že žalovaná evidovala žalobce po určité období (od 9. 2. 2011 do 17. 7. 2011) ve dvou různých kategoriích státního pojištěnce, které se však vzájemně vylučují (státní pojištěnec z důvodu evidence na úřadu práce a státní pojištěnec z důvodu invalidity 3. stupně).

20. Žalobce ve čtvrté žalobní námitce vznesl pochybnosti, zda je postup žalované, kterým vydávala za shodná období opakovaně různé závěry kontrolních zjištění a zpětně činila u žalobce změny v kategoriích plátce, v souladu se zákonem. Obdobné námitky žalobce vznesl ve vztahu k duplicitnímu vymáhání pojistného po žalobci, po tvrzeném zaměstnavateli (kdy není jasné, zda žalovaná neobdržela plnění i od této společnosti), i po státu, když žalovaná evidovala od roku 2010 do roku 2018 žalobce v kategorii státního pojištěnce, a tak zjevně musela státu pojistné účtovat.
21. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí, eventuálně i předmětné platební výměry, a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

V. Vyjádření žalované k žalobě

22. Žalovaný Rozhodčí orgán ve vyjádření k žalobě k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující.
23. K první žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a platebních výměrů z hlediska výpočtu dluhu uvedl, že Přehled plateb a penále a Přehled dob pojištění tvoří nedílnou součást odůvodnění rozhodnutí. Částka vyměřeného dlužného pojistného 51 804 Kč a penále 38 816 Kč je v příloze napadených platebních výměrů nazvané Přehled plateb a penále podrobně rozepsána do jednotlivých kalendářních měsíců kontrolovaného období, za každý měsíc je uveden předpis pojistného, datum splatnosti pojistného, výše narůstajícího dluhu, počet dnů prodlení, částka vypočteného penále, dále jsou uvedeny i platby pojistného,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kteře plátce uhradil, včetně data jejich úhrady. Výsledné částky výpočtu dlužného pojistného a penále uvedené v předmětné příloze jsou shodné s částkou dlužného pojistného a penále, která je uvedena ve výroku napadených platebních výměřů. Dle žalovaného uvádění těchto podrobností o výpočtu dlužného pojistného a penále přímo v odůvodnění by znamenalo nesrozumitelnost a nepřehlednost v odůvodnění platebních výměřů.

24. Žalovaný orgán k druhé žalobní námitce nesprávného a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, chybného hodnocení důkazů uvedl, že on i žalovaná vyhodnotili všechny zjištěné skutečnosti a předložené důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a není pravdou, že by se zaměřili jen na okolnosti, které by svědčily v neprospěch žalobce. Dle žalované zjištěné skutečnosti a předložené důkazy neprokazují, že by žalobce byl v období od 1. 1. 2012 do 30. 11. 2018 v pracovněprávním vztahu k tvrzenému zaměstnavateli. Žalovaná při hodnocení důkazů vzala v úvahu mj. to, že pravost předložené dohody o pracovní činnosti i výdajových pokladních dokladů byla popřena jednatelem tvrzeného zaměstnavatele. Dále žalovaná vzala v úvahu způsob výplaty částek bez vydání odpovídajícího výplatního dokladu, ujednaný v předložené dohodě o pracovní činnosti. Rovněž zohlednila i ekonomické postavení tvrzeného zaměstnavatele, který od roku 2012 nepředkládá účetní závěrky do sbírky listin obchodního rejstříku, a od tohoto období jsou v ní založeny pouze exekuční příkazy, vyhláška a usnesení týkající se insolvenčního řízení. Na základě toho žalovaná dospěla k závěru, že žádný pracovněprávní vztah mezi tvrzeným zaměstnavatelem a žalobcem založen nebyl, neboť i pokud by předložená dohoda byla jednatelem podepsána, jednalo by se o simulované právní jednání. Žalobce nadto v průběhu správního řízení změnil své tvrzení o trvání pracovního vztahu, kdy až po výzvě žalované k podání návrhu na určení existence pracovního vztahu nově tvrdil, že pracovní vztah byl již ukončen a jeho nároky z tohoto vztahu jsou uspokojeny. Přestože byl žalobce žalovanou vyzván, aby doložil potvrzení o zaměstnání, takový doklad nedoložil. V kontrolovaném období nebyl žalobce ani veden jako zaměstnanec u OSSZ. K námitce žalobce na neprovedení důkazu navrženého žalobcem, a to šetření ohledně platební kázně tvrzeného zaměstnavatele, žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že tento důkaz neprovedla z důvodu, že ani případné zjištění o tom, že tvrzený zaměstnavatel neplní platební povinnosti vůči jiným osobám, nemohlo být důkazem rozhodným pro prokázání existence sporného pracovního vztahu mezi žalobcem a tvrzeným zaměstnavatelem. Namítá-li nyní žalobce, že žalovaná po kontrole odvodů ze dne 11. 6. 2014 změnila vyúčtování, pak se to nestalo z důvodu žalobcovy reklamace ze dne 24. 3. 2014, nýbrž na základě chybného vyhodnocení rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem žalovanou. K námitce žalobce, že žalovaná provedla výslech jednatele mimo ústní jednání a na jiné pobočce, žalovaná uvádí, že na dožádané pobočce v Praze nebyl prováděn výslech jednatele, ale jednalo se toliko o formální úkon, a to sepsání protokolu o ústním podání, kdy se na pobočku žalované v Praze dostavil bez předem nařízeného ústního jednání jednatel a podal vyjádření ve věci. K námitce žalobce o tom, že není zřejmé, zda jednatel byl s předmětnými výdajovými a bankovními doklady seznámen, žalovaná uvedla, že žalovaná odeslala do datové schránky tvrzeného zaměstnavatele dne 28. 5. 2019 výzvu, v níž žalovaná vyzvala tvrzeného zaměstnavatele k vyjádření, zda došlo k uzavření DPČ předložené žalobcem a k výplatě odměny z ní. Výzva odeslaná tvrzenému zaměstnavateli je založena ve spise a obsahovala jako přílohu uvedenou dohodu, ze dne 6. 2. 2012, výdajový pokladní doklad ze dne 18. 9. 2014 a výdajový pokladní doklad ze dne 24. 3. 2017. Současně byl tvrzenému zaměstnavateli zaslán i formulář k dodatečnému přihlášení (odhlášení) žalobce jako zaměstnance. Pokud žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázala na nestandardní ujednání v DPČ, bylo to

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

proto, že ujednání o odměně popírá běžné zvyklosti při uzavírání obdobných dohod, kdy se zaměstnavatel nad rámec svých zákonných povinností zavázal k vyplácení dohodnuté odměny bez ohledu na výkon činnosti svého zaměstnance.

25. Žalovaný orgán k třetí žalobní námitce zmatečnosti řízení, porušení zásad správního řízení odmítl tvrzení žalobce, že nezaložil do správního spisu listinu, na jejímž podkladě byla provedena změna v kategorii žalobce jako pojištěnce. O písemnosti založené ve spisu pod č. 3, a to rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, se zmiňuje žalovaná jak v napadených platebních výměrech, tak i v napadeném rozhodnutí. Žalovaná v odůvodnění konstatovala, že dokument, na jehož základě došlo k chybné evidenci žalobce je součástí spisu, a žalobce se s ním při nahlédnutí do spisu seznámil. Žalovaná nezpochybňuje, že došlo k chybě při vyhodnocení tohoto dokladu. Provedení důkazu výsledkem pracovnice, která chybu v evidenci na podkladě této písemnosti učinila, ale neshledala žalovaná za nezbytné. Žalovaná zavedením chybné platební kategorie žalobce jako pojištěnce neuvedla v omyl žalobce, ale sama sebe. Žalovaná odmítla, že by jakkoli přenášela na žalobce odpovědnost za chybné vyhodnocení rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem. Chybné zařazení žalobce jako pojištěnce do jiné platební kategorie nemohlo být příčinou nemožnosti prokázání existence pracovního vztahu žalobce, pokud by tento vztah skutečně existoval.
26. Žalovaný k čtvrté žalobní námitce týkající se pochybností o zákonném postupu žalované, uvedl, že se žalovaná nedopustila nezákonného jednání tím, že vydala dne 27. 2. 2014, kdy žalobce evidovala v kategorii osoba bez zdanitelných příjmů, kontrolní zprávu za období 02/2011–12/2013 s předpisem dlužného pojistného. Když následně zaevidovala dne 24. 3. 2014 žalobce do registru pojištěnců do kategorie státního pojištěnce, provedla dne 11. 6. 2014 nové vyúčtování kontrolovaného období. V napadených platebních výměrech a v napadeném rozhodnutí je podrobně popsán postup žalované při vyúčtování předpisu pojistného za jednotlivá období, rovněž je i vysvětlen důvod, proč ke změně ve vyúčtování došlo. Jediným důvodem byla výše uvedená chyba, při které bylo žalovanou nesprávně vyhodnoceno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, a žalobce byl na jejím podkladě zaevidován v kategorii státní pojištěnec. Rovněž i námitku o duplicitním vymáhání pojistného po tvrzeném zaměstnavateli, který nejen že žalobce jako svého zaměstnance nepřihlásil, ale i jednoznačně takový pracovní vztah ve správním řízení popřel, je nutno odmítnout.
27. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

VI. Replika žalobce

28. Žalobce v podané replice setrval na námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí s tím, že se nejedná toliko o zjevnou nesrozumitelnost provedeného vyúčtování přijatých a předepsaných plateb v přílohách, ale především o obsah a výpočet předepsaného dlužného pojistného a penále. K tomu žalobce s odkazem na vyjádření žalované ze dne 5. 11. 2019, poukázal na přeplatky ve výši 6 440 Kč a ve výši 16 447 Kč, které, ač dle žalované nevznikly, přesto je žalovaná za období 1. 4. 2010 – 31. 1. 2011 a 1. 2. 2011 – 30. 4. 2014 započítává jako přijaté platby v roce 2012 a v roce 2013. Žalobce zopakoval, že žalovaná manipuluje se skutečnostmi ve snaze získat pojistné, když je jasné, že od zaměstnavatele se ho vybrat nepodaří. Započítáním těchto plateb se zbavuje povinnosti je vyplatit včetně úroku tak, jak stanoví zákon. Žalobce doplnil, že v uvedeném Přehledu plateb a penále je u plateb v roce 2013 uvedena zkratka UH, která dle legendy znamená „úhrada pojistného“ a nikoliv zkratka

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

PR - „převod přeplatku na zálohy“, což je v rozporu jak s tvrzením žalované, tak s přehledy ze dne 11. 6. 2014. Všechny tyto platby žalobce uhradil na základě kontroly ze dne 31. 1. 2013, a následných, týkající se výhradně zdravotního pojištění za rok 2010 a leden 2011, které posléze osobně na základě výzvy reklamoval u žalované, protože dospěl k názoru, že uhradil více, než měl. Dle žalobce eviduje-li žalovaná tyto platby jako uhrazené pojistné za rok 2013, dává žalobci za pravdu v tom, že je oprávněně reklamoval jako přeplatek odvedeného pojistného za rok 2010 a leden 2011. Žalobce provedl reklamaci osobně tak, jak dokládá předloženou listinou ze dne 24. 3. 2014. Tvrzení žalované, že změnu ve vyúčtování platebních povinností žalobce za období 04/2010-04/2014 ovlivnila nikoli žalobcem uváděná reklamacie, ale objektivní skutečnost, a to chybné vyhodnocení písemnosti – rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2010, je dle žalobce nepravdivé.

29. Žalobce trval i na námitce neprovedení důkazů předložením výplatnic s tím, že je žalovaná měla k dispozici a na základě nich změnila výsledek kontroly za období 1. 2. 2011 – 31. 12. 2013 ze dne 27. 2. 2014. V rozporu se zásadou vedení správního řízení žalobce shledává skutečnost, že oprávněná úřední osoba kontaktovala jednatele tvrzeného zaměstnavatele, aniž by o tom byl pořízen úřední zápis. Jednatel učinil své vyjádření do protokolu dne 11. 2. 2020, tj. tři měsíce poté, co se dozvěděl, že žalobce mu nesleví z jeho dluhu. Šlo o nepřezkoumatelnou dohodu mezi jednatelem a úřednicí žalované ze dne 9. 11. 2019 a v dalších neznámých termínech po tomto datu. V době, kdy se žalobce dostavil nahlédnout do spisu podruhé, spis neobsahoval žádnou výzvu, aby se jednatel dostavil k podání vysvětlení. O tom, že jednatel byl a je osobně motivován uvádět skutečnosti, které žalobce poškodí, žalobce doložil předložením kopie směnky. Již dříve žalobce uvedl, že jednatel vyjádřil obavu z trestněprávního postihu, který mu hrozí za neodvedení pojistného.
30. Žalobce k jeho vedení v kategorii státní pojištěnec konstatoval, že ve spise není založen žádný formulář, který by prokazoval jeho zařazení do kategorie státního pojištěnce a v této souvislosti poukázal na ústní jednání ze dne 11. 9. 2019, k němuž se žalobce dostavil pro účely nahlédnutí do spisu k vyjasnění odeslaných kontrol za období 2010–2014 s Přehledy dob pojištění a plateb, v nichž byl žalobce informován, že jej žalovaná eviduje jako státního pojištěnce. Šlo o zjevnou nesprávnost, na tu měla žalovaná žalobce upozornit.
31. Na základě uvedeného pochybení žalované zůstává dle žalobce otázkou, jak legitimní je vymáhání dlužného pojistného, když žalovaná po celou dobu žalobce vykazovala jako státního pojištěnce a pobírala na něj pojistné od státu. Podle ministerstva zdravotnictví záměnou žalobce za jeho syna sice žalovaná dostávala platby na žalobce, ale tím pádem nepobírala platby od státu na jeho syna. Žalovaná tedy nesporně pobírala platby od státu na žalobce jako invalidu i na syna jako na nezletilého. Pokud na žalobce žalovaná žádné platby pojistného nepobírala, potom nemohla evidovat žalobce jako invalidu.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) v mezích žalobních bodů. Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s. neboť oba účastníci řízení k výzvě soudu ve smyslu citovaného ustanovení souhlasili s projednáním žaloby bez nařízení jednání.
33. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

34. Soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí v mezích předmětu řízení, který je dán vyměřením dlužného pojistného a penále za období od 1. 1. 2012 do 30. 11. 2018 (dále jen „rozhodné období“). Takto je totiž dlužné období vymezeno ve výroku platebního výměru na dlužné – neodvedené pojistné a omezení dlužného pojistného na toto období je jak v platebním výměru, tak v napadeném rozhodnutí odůvodněno prekluzí případně dlužných odvodů před datem 1. 12. 2012 (do tohoto období nebylo správními orgány obou stupňů z hlediska dluhu žalobce na pojistném zasahováno).
35. Jde o rozhodné období, k němuž žalobce oznámil a dokládal, že od 1. 1. 2012 byl OBZP a od 6. 2. 2012 byl zaměstnancem společnosti X, proto jeho stěžejní argumentace, týkající se evidence jeho osoby v kategorii „státní pojištěnec“ v důsledku pochybení žalované v r. 2014 je z hlediska výše jeho platební povinnosti irelevantní. Stručně řečeno pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované je rozhodující postavení žalobce jako plátce pojištění (nikoliv státního pojištěnce), v genezi jeho postavení a plateb zjištěných 5 kontrolami od 31. 1. 2013 do poslední kontroly dne 19. 12. 2018.
36. Soud ze správního spisu, ale i z příloh žalobce zjistil následující skutečnosti:
37. Prvními dvěma kontrolami odvodů pojistného ze dne 31. 1. 2013 (za období od 1. 4. 2010 do 31. 1. 2011 – dále jen „1. Kontrola“) a ze dne 27. 2. 2014 (za období od 1. 2. 2011 do 31. 12. 2013 – dále jen 2. Kontrola) bylo u žalobce zjištěno dlužné pojistné a penále z titulu jeho postavení plátce pojistného jako osoby samostatně výdělečně činné.
38. Na základě čestného oznámení žalobce, že v r. 2010 neměl žádné příjmy ze samostatné výdělečné činnosti a na základě jeho oznámení, že od srpna 2011 je OBZP, byl žalobce od 1. 8. 2011 tedy evidován jako OBZP s povinností hradit pojistné příslušné pro tuto kategorii plátce.
39. K další změně došlo po dvou nových kontrolách odvodu pojistného ze dne 11. 6. 2014 (za období od 1. 4. 2010 do 31. 1. 2013 – dále jen „3. Kontrola“) a ze dne 11. 6. 2014 (pro období od 1. 2. 2011 do 30. 4. 2014 - dále jen „4. Kontrola“), kdy žalovaná v důsledku rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2010 o přiznání mimořádných výhod pro osobu stejného jména a příjmení jako žalobce, avšak s jiným datem narození (syna žalobce), doručeného jí dne 24. 3. 2014, chybně zpětně od 1. 4. 2010 změnila evidenci žalobce z kategorie OBZP do kategorie státní pojištěnec, což jak vyplývá ze spisu a z tvrzení účastníků trvalo až do roku 2018, kdy žalovaná k datu 20. 11. 2018 evidovala žalobcem doloženou dohodu o pracovní činnosti. Uvedené rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, týkající se syna žalobce, bylo žalované doručeno dne 24. 3. 2014 a z hlediska časové návaznosti je zřejmé, že způsobilo zahájení 3. Kontroly a 4. Kontroly k ověření platebních povinností žalobce.
40. Ve spise je však také založena reakce žalobce na výsledky 2. Kontroly datovaná dne 22. 3. 2014 s jeho nesouhlasem s částkou dluhu v důsledku jeho zařazení do platební kategorie OBZP s jeho tvrzením, že od 6. 12. 2012 je zaměstnancem. Ačkoliv v řízení je spor o doručení této reakce žalobce žalované již k době po 2. Kontrolu, v té době se žalovaná, byť mylně, řídila rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem a shledala důvody pro změnu kategorie žalobce jako plátce pojistného, totiž pro jeho zařazení tak, že žalobce již nebyl pro období od 1. 4. 2010 a následně až do roku 2018 veden jako státní pojištěnec. Dle žalované tak byl dán důvod k přehodnocení jeho platební povinnosti. Žalobcova povinnost proto za období od 1. 4. 2010 do 31. 1. 2012 a od 1. 2. 2011 do 30. 4. 2014 (dle 3. Kontroly a 4. Kontroly) právě z důvodu chybné kategorizace žalobce jako invalidy skončila přeplatkem namísto jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

platební povinnosti, která se měla odvíjet buď od jeho dosavadní evidence jako OBZP nebo od 6. 2. 2012 jako zaměstnance v pracovním poměru. Tato skutečnost byla žalované prokazatelně sdělena až e-mailovým podáním žalobce ze dne 20. 11. 2018 a doložena v přílohách dohodou o pracovní činnosti sjednanou se společností X dne 6. 2. 2012 a výdajovými pokladními doklady ze dne 18. 9. 2014 na odměnu z dohody ve výši 67 600 Kč a ze dne 24. 3. 2017 na doplatek odměny ve výši 40 000 Kč. To bylo důvodem pro další kontrolu žalované ze dne 19. 12. 2018 (za období od 1. 1. 2012 do 30.11.2018 – dále jen „5. Kontrola“), při níž bylo vyčísleno dlužné pojistné v částce 68 199 Kč a penále 38 816 Kč.

41. V návaznosti na výsledky 5. Kontroly byla na základě námitek žalobce ze dne 16. 1. 2019 k 5. Kontrolě a k jím obdržnému souhrnnému přehledu odvodů pojistného vedena e-mailová komunikace mezi žalobcem a žalovanou ohledně dokladování žalobcem tvrzené skutečnosti, že od 6. 2. 2012 byl zaměstnán na dohodu o pracovní činnosti, což dokládal právě svým podáním datovaným již dne 22. 3. 2014, v němž jsou jako přílohy uvedeny: 1x dohoda, 8x výplatnice, pouze s razítkem žalované bez podpisu převzetí. Toto podání žalobcem označené jako reklamace, které se vztahovalo k 2. Kontrolě se pak stalo předmětem korespondenční polemiky mezi žalobcem a žalovanou o tom, zda bylo v té době a k 2. Kontrolě skutečně doručeno žalované, což žalobkyně zpochybňovala nedostatkem podacího razítka, podpisu a data doručení (viz námítka žalobce ze dne 16. 1. 2019, doplnění námitek ze dne 24. 1. 2019, reakce žalované ze dne 18. 1. 2019).
42. Na základě uvedeného má soud vzhledem k rozhodnému období za jedině relevantní posuzování postavení žalobce jako plátce pojistného od data 1. 12. 2012, v němž byl evidován v kategorii OBZP na základě vlastního oznámení, že od srpna 2011 je osobou bez zdanitelných příjmů, a dále od 6. 2. 2012 jako zaměstnance u společnosti X, jak uváděl a dokládal. Z napadených rozhodnutí, ale i z vyjádření žalovaného k žalobě je zřejmé, že k nedoplatkům pojistného za období před 1. 1. 2012 (rozumí se i v kompenzaci s přeplatky) správní orgány z důvodu prekluze nepřihlížely, tedy z tohoto pohledu není relevantní, v jakých platebních kategoriích do té doby byl žalobce evidován, kdy správně a kdy chybně, a také, že žalovaná po část doby do 31. 12. 2011 vedla žalobce mylně v platební kategorii státního pojištěnce. Správní orgány ve svých rozhodnutích odůvodnily, v jakých částkách žalobce před datem 1. 1. 2012 (v r. 2010) hradil pojistné v kategorii OSVČ a že v r. 2011 a 2012 nebyla hrazena žádná platba ze strany žalobce jako OBZP. Žalovaná sice vyčísnila dlužné pojistné a penále z titulu postavení žalobce jako plátce buď OSVČ nebo OBZP v době do 31. 12. 2011, avšak z důvodu tvrzení žalované o prekluzi (ve prospěch žalobce) nevstoupily žádné nedoplatky do předmětné vyměřené dlužné částky a penále za období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2018. Jedině relevantní tedy bylo, zda byl žalobce v době od 1. 1. 2012 do 6. 2. 2012 plátcem v kategorii OBZP, což žalobce nepopírá, avšak zejména, zda od 6. 2. 2012 byl zaměstnancem, za kterého měl povinnost odvádět pojistné zaměstnavatel.
43. Na základě uvedeného soud nepovažuje za relevantní a důvodné všechny námítka žalobce týkající se pochybení a postupu žalované spočívajících v nesprávném převzetí údajů z rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem pro účely změny kategorizace žalobce a ve způsobu jejich nápravy „reklamací“. To nikoliv proto, že by se žalovaná tohoto pochybení nedopustila, neboť jej uznala a při jejím zjištění učinila nápravu, ale proto, že tyto námítka nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tyto námítka prostupují všemi žalobními námitkami až do jednotlivých, irelevantních detailů, kdo co jak mínil a pojmově označil, a zastíňují tak vlastní relevantní stav věci jedině aktuální k rozhodnému období. Např. není významné, zda k opravě mylné evidence žalobce jako státního pojištěnce došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

„reklamaci“ samotné žalované jako k nápravě v rámci vnitřních postupů žalované či v důsledku projevu nesouhlasu – reklamacie žalobce vůči 2. Kontrolě ze dne 22. 3. 2014. Vzhledem k tomu, že uvedené rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem bylo dle podacího razítka převzato žalovanou dnem 24. 3. 2014 a 3. Kontrola a 4. Kontrola byly provedeny dne 11. 6. 2014 tak, že vycházely z chybné změny kategorizace žalobce na státního pojištěnce právě v důsledku uvedeného rozhodnutí, nesvědčí tyto skutečnosti o tom, že by v době těchto kontrol měla žalovaná k dispozici reklamaci žalobce ze dne 22. 3. 2014, tedy povědomost o tom, že žalobce je od 6. 2. 2012 zaměstnancem na základě dohody o pracovní činnosti. Soud neshledává logickým, že by žalovaná i přes reklamaci žalobce svévolně vedla žalobce jako státního pojištěnce, když by věděla o tom, že je zaměstnán. V každém případě není skutečnost, zda žalobce byl po uvedení dohody evidován jako státní pojištěnec, v kterémžto případě by byl plátcem pojistného stát, významná pro posouzení vyměřeného dluhu a penále za rozhodné období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2018. V souvislosti s tím nejsou ani relevantní další námitky – úvahy žalobce ohledně nedostatečného zjištění a neprovedení dokazování ohledně případné duplicity plateb pojistného i od státu. Tyto úvahy založené opět na pochybení žalované při evidenci žalobce jako státního pojištěnce jdou mimo časovou i osobní oblast přezkumu vlastní platební povinnosti žalované. Není totiž úkolem soudu, aby posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí založil na komplexním přezkumu postupu žalované od r. 2010, zahrnujícího posuzování případně jiných plateb vůči jiným osobám, vratek či kompenzací a náprav chyb, jestliže se pochybení žalované netýká postavení žalobce jako plátce pojistného v rozhodném období a v dané věci z hlediska okolností případu důsledky tohoto pochybení v dlužných platbách do tohoto období nezasahují, jak bylo vyloženo v platebních výměrech a v napadeném rozhodnutí. Na žalobce nebyla přenesena odpovědnost za chybné vyhodnocení rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem. Žalobce ani neuvádí, v jaké výši dluhu by tato odpovědnost měla být na něj přenesena do rozhodného období, když do dlužného pojistného za období před 1. 12. 2012 nebylo zasahováno, od 1. 1. 2012 byl žalobce veden v souladu s jeho oznámením jako OBZP s jeho vědomím příslušné platby pojistného a od 6.2.2012 byl dle tvrzení zaměstnancem, přičemž žalovaná se ověřením této skutečnosti zabývala.

44. Ve věci stěžejní druhá žalobní námitka nedostatečného zjištění a dokazování se tak může týkat jediné doby od 6. 2. 2012 do 31. 12. 2018, kdy žalovaná neuznala postavení žalobce jako zaměstnance v pracovněprávním vztahu a nevešla na jeho námitky, že pojistné za žalobce měl odvádět jeho zaměstnavatel.
45. K této otázce soud, vycházející z podkladů správního řízení, shledal, že se žalovaná ve svých rozhodnutích a potažmo i Rozhodčí orgán v napadeném rozhodnutí náležitě skutkově i právně vypořádaly se všemi důkazy, které žalovaná shromáždila jak od žalobce, tak si je pro účely rozhodnutí obstarala sama. Není pravdou, že by vycházela jednostranně z vyjádření jednatele zaměstnavatele, který nejprve k dotazu žalované ohledně zaměstnání žalobce ve vyjádření ze dne 4. 12. 2019, a poté osobně dne 11. 2. 2020 u pobočky žalované popřel uzavření dohody o pracovní činnosti se žalobcem a doklady o platbách prohlásil za zfalšované. Z dotazu žalované na zaměstnavatele a z jeho vyjádření je zřejmé, že mu k ověření existence pracovního vztahu žalobce byly předloženy právě ty doklady, jimiž žalobce pracovní vztah dokládal. Předně žalobce v e-mailovém podání ze dne 20. 11. 2018 předložil dohodu o pracovní činnosti ze dne 6. 2. 2012 a 2 výdajové doklady o výplatě odměn z uvedené dohody. Druhým jeho důkazem je podání ze dne 24. 1. 2019 v němž žalobce poukazuje a předkládá již jím dříve zasláný nesouhlas ze dne 22. 3. 2014 (reklamacie k 2. Kontrolě) s tím, že již k tomuto datu a v této reklamaci poskytl žalované relevantní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

informaci, že je od 6. 2. 2012 zaměstnancem, přičemž k reklamaci měly být připojeny dohoda o pracovní činnosti ze dne 6. 2. 2012 a 8x výplatnice.

46. Bez ohledu na to, kdy se oznámení žalobce o uzavření dohody o pracovní činnosti dostalo do dispozice žalované (zda hned po datu 22. 3. 2014, což by tehdy mělo vliv na vedení 3. Kontroly a 4. Kontroly a výši pojistného a vyloučilo by evidenci žalobce jako státního pojištěnce – viz výše nebo až k datu 20. 11. 2018, což má vliv na plátcovství žalobce v rozhodném období), žalovaná na základě nestandardního znění dohody a jí vzniklé pochybnosti tento pracovní statut žalobce ověřovala. Soud přisvědčuje pochybnostem žalované vyvěrajícím nejen z toho, že žalobce či jeho zaměstnavatel oznámení o pracovněprávním vztahu nezaslali žalované již poté, kdy v r. 2012 měl být tento vztah uzavřen (§ 10 odst. 1 a odst. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění), ale rovněž i z vlastního obsahu DPČ. Tato dohoda jen rámcově uvádí pracovní činnost žalobce, tak, že jde o vedení ekonomické a finanční agendy zaměstnavatele, a především sjednaný rozsah pracovní doby – 5 pracovních hodin v měsíci a především ujednání o platbě odměny i v případě překážek na straně zaměstnavatele, které nejsou specifikovány, což znamená, že se zaměstnavatel zavázal na dobu neurčitou platit odměnu žalobci, i když nebude odevzdávat sjednanou práci. Aniž by bylo vyloučeno, že takováto stručně a jen obecně koncipovaná dohoda je možná, je nezbytné konstatovat, že je však vysoce nepříznivá pro zaměstnavatele a také tím, jak je současně uzavřená na dobu neurčitou, v naprostý neprospěch zaměstnavatele, vytváří opodstatněný dojem nestandardnosti a nepřesvědčivosti a vyvolává oprávněnou potřebu takovou dohodu dále ověřovat. To žalovaná učinila, když k jejímu dotazu nejen, že vycházela ze sdělení jednatele zaměstnavatele ze dne 4. 12. 2019 (jehož jméno a příjmení figuruje v uzavřené dohodě), že dohoda o pracovní činnosti nebyla se žalobcem uzavřena a že z tohoto důvodu nebyla vyplácena žádná odměna, ale také z ústního potvrzení této skutečnosti dne 11. 2. 2020 u žalované do protokolu o ústním podání. Jednatel uvedl, že se se žalobcem zná, že vůči němu měl dluh, ale nikoliv z titulu existence pracovněprávního vztahu a že žalobcem předložené listiny jsou zfalšované. Vyplacené částky nebyly odměnou, byly vyplaceny z jiného důvodu.
47. Byť z rozporu mezi tvrzením žalobce a vyjádření uvedeného jednatele nelze vyloučit, zda vyjádření jednatele k pracovněprávnímu vztahu mezi ním a žalobcem nebylo poznamenáno vnitřními nesrovnalostmi buď mezi nimi navzájem nebo v rámci společnosti zaměstnavatele při placení pojistného, v řízení ani další důkazy neprokázaly skutečné, nesimulované uzavření dohody o pracovní činnosti. Žalobce ani jeho zaměstnavatel po dni 6. 2. 2012, kdy měla být dohoda uzavřena, nepostupovali ani jeden z nich dle § 10 odst. 1 nebo 2 při plnění oznamovací povinnosti skutečností rozhodných pro placení pojistného. K nepřesvědčivým důkazům lze řadit i pokladní doklady, které nemohou nahrazovat výplatní doklady s jejich náležitostmi včetně plateb pojistného zaměstnavatelem, přičemž z těchto dokladů nevyplývají ani jiné bližší specifikace, např. času a práce, k nimž by se vyplacené částky vztahovaly. I při některých nesrovnalostech, které žalovaná k platebním dokladům popsala na str. 11 svého rozhodnutí, žalobce nepodpořil svá tvrzení o pracovním poměru ani dalšími možnými důkazy z té doby – např. potvrzením o zaměstnání či evidenčními listy důchodového pojištění, nebo např. vysvětlením, jakou práci a jak často odváděl. Pokud náplní jeho pracovní činnosti bylo vedení ekonomické a finanční agendy, lze předpokládat, že mu byly známy účetní poměry ve společnosti jeho zaměstnavatele, a tedy i skutečnosti plateb pojistného za zaměstnance, minimálně měl možnost si zkontrolovat platby za svou osobu. Žalobce tak stěží mohl být v dobré víře, že platby pojistného za něj uskutečňuje zaměstnavatel. Celé, krajně neprůkazné dokazování ze strany žalobce pak bylo umocněno i

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zjištěním žalované u OSSZ Sokolov, podle jejíhož sdělení ze dne 12. 8. 2020 žalobce neprocházel v předmětném období od 1. 1. 2012 v registru pojištěnců v rámci celé České republiky jako zaměstnanec.

48. K vyloučení pochybností žalované a k prokázání skutečného pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a společností X nevedlo ani další šetření o stavu podnikatelské činnosti tvrzeného zaměstnavatele a jeho solventnosti i vzhledem k výrazně bonusovému ujednání o odměně v dohodě o pracovní činnosti. Žalovaná v rozhodnutí o pojistném na str. 13 a Rozhodčí orgán na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedly řadu skutečností svědčících k době od 1. 1. 2012 o zadluženosti společnosti X o exekučním a insolvenčním řízení vedeným s touto společností a neplnění platebních povinností. Uvedené dokazování bylo relevantní pro zjištění, zda poměry tvrzeného zaměstnavatele žalobce osvědčují dispozici s finančními prostředky společnosti tak, že by dohoda o pracovní činnosti uzavřená se žalobcem mohla být naplňována i platbami za neodvedenou práci z důvodu překážek na straně zaměstnavatele. Toto dokazování tedy proběhlo jako adekvátní pro účely ověření uzavření dohody o pracovní činnosti a je tak další okolností v souhrnu hodnocení nepřesvědčivosti žalobcem předložených důkazů.
49. Konečně nepřesvědčivost důkazů ze strany žalobce potvrzuje i další žalovanou zohledněná skutečnost, že řízení před žalovanou bylo dne 4. 3. 2020 přerušeno a doba přerušeni byla dne 29. 5. 2020 i prodloužena za účelem možného splnění výzvy žalované, aby žalobce případně podal návrh na určení existence pracovněprávního vztahu soudem, avšak žalobce takový návrh nepodal. Ze sdělení žalobce ze dne 31. 7. 2020 a ze dne 8. 9. 2020 vyplývá, že mezi žalobcem a společností X byl ukončen pracovní poměr. Až při ústním jednání dne 19. 9. 2020 žalobce předložil žalované prohlášení o okamžitém zrušení dohody o pracovní činnosti uzavřené s účinností již ode dne 1. 3. 2017. Uvedené prohlášení ukončilo korespondenci mezi žalobcem a žalovanou založenou ve spise z r. 2020 a vedenou před tímto prokázáním zániku pracovněprávního vztahu ohledně dotazů žalobce, jak má návrh k soudnímu řízení koncipovat.
50. I uvedené okolnosti, nejen procesní, ale zejména časové, jimiž bylo žalobci ze strany žalované umožněno žalobci prokazovat jeho pracovněprávní vztah v zájmu náležitého zjištění stavu věci nenasvědčují tomu, že by žalobci záleželo na náležitém zjištění skutkového stavu věci, jehož nedostatek v žalobě popírá, měl-li jeho pracovní poměr, byť ukončený, význam pro stávající platební poměry žalobce. Žalobce měl již od 1. 3. 2017 povědomost o okamžitém zrušení dohody o pracovní činnosti s jeho tvrzeným zaměstnavatelem, přesto až do doby, kdy bylo řízení přerušeno a dokonce prodlouženo k jeho žádosti, takovou podstatnou okolnost nejen pro řízení, které vedl, ale i pro platební poměry další, nedal žalované na vědomí.
51. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledává důvodnou ani stěžejní námitku nedostatečného zjištění a nesprávného posouzení důkazů ve sporu o tom, zda žalobce byl nebo nebyl v pracovněprávním vztahu v období od 6. 2. 2012 až do jeho skončení. Žalovaná a i Rozhodčí orgán nevycházely toliko z tvrzení zaměstnavatele, ale vzaly v úvahu i další důkazy a okolnosti, které neprokázaly pozici žalobce jako zaměstnance. Správní orgány obou stupňů tak postupovaly v souladu s § 50 správního řádu, přičemž všechny opatřené důkazy vyhodnotily nejen v jednotlivostech, ale i v jejich vzájemné souvislosti a nepochybily v tom, když nevěšly na návrhy důkazů žalobce. Předně, jak bylo již výše uvedeno, pokud žalobce vykonával ekonomickou a finanční agendu v uvedené společnosti, měl mít přehled o platbách pojistného za další zaměstnance a také mohl tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zaměstnanec k provedení důkazu označit. Soud se však shoduje se žalovaným, že ovšem provedení takového dokazování nebylo zásadní, když záleželo předně na žalobci, aby svůj vztah k tvrzenému zaměstnavateli prokázal sám. Vzhledem k tomu, že vyjádření tvrzeného zaměstnavatele žalobce, a to i k žalovanou zaslaným důkazům žalobce bylo jen jedním ze souhrnu nepřesvědčivých důkazů a okolností potřebných ke zjištění platební kategorie žalobce v době od 6. 2. 2012, nespaturuje soud v námitkách žalobce ohledně nesprávného postupu při získávání poznatků od tvrzeného zaměstnavatele žalobce za vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Ve správním spise jsou shromážděny dostatečné podklady prokazující, na základě čeho žalovaná učinila na jednatele dotaz a soud toto již v souvislosti s nezbytností ověřit listiny předložené žalobcem hodnotil výše v tomto rozsudku. Další žalobcovy námitky týkající se iniciativy žalované při vyhledávání informací o zaměstnavateli žalobce a hodnocení detailů z dohody o pracovní činnosti nemohou obstát již s ohledem na ust. § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Tomuto postupu v zájmu naplnění zásady materiální pravdy správní orgány dostaly, neboť všechny hodnocené skutečnosti se vztahovaly k podstatě sporu.

52. Soud nepřistoupil ani na námitky zmatečnosti. Soud opakuje, že jen žalobcovy pochybnosti o zákonnosti postupu žalované, dle žalobce vyvěrající z postupu, jímž žalovaná měnila evidenci žalobce jako plátce pojistného na základě v minulosti zjišťovaných skutečností (tvrzení žalobce, jím předložených listin a provedených kontrol) nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Nejenže žalovaná při zařazení žalobce do plátcovské kategorie vždy reagovala na nová zjištění, byť v jednom případě s chybou, vycházela tak vždy z konkrétního aktuálního stavu, k němuž doručovala žalobci výsledky kontrolních zjištění a přehledy dob pojištění, přehledy plateb a penále tak, jak jsou založeny ve spise. Přitom ze správního spisu není zřejmé, že by žalobce v případě změny jeho postavení vždy konkrétně a dostatečně srozumitelně a s platným doručením doložil své poměry pro účely pojištění, minimálně v námitkách proti provedeným čtyřem kontrolám a v korespondenci vedené se žalovanou k námitkám po 5. Kontrole. Žalobcem namítanou zmatečnost nemůže naplnit jeho hypotéza, že pokud žalovaná v minulosti pochybila, pak lze toto pochybení předpokládat i v řízeních, v nichž byla vydána napadená rozhodnutí.
53. V důsledku žalobních námitek, které se věcně i časově prolínají obdobími od r. 2010 až do r. 2018 ponechal soud vypořádání první námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí až poté, kdy vymezil a vypořádal skutečnosti podstatné pro rozhodné období a uspořádal relevanci a irelevanci žalobních tvrzení. Ve vztahu k podstatě věci tak shledal, že napadené rozhodnutí netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti.
54. Má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Soud má za to, že napadené rozhodnutí je v uvedeném smyslu plně přezkoumatelné. Je z něj patrné, z jakého skutkového stavu správní orgány obou stupňů vycházely, jak posoudily poměry žalobce v rozhodném období i v době před ním, jaký měly vliv na výši dlužného pojistného v závislosti na posouzení zařazení žalobce do té které platební kategorie a z jakých důvodů žalobcovy námitky i návrhy důkazů neobstály. Vymezily relevantní období pro stanovení výše dlužné částky pojistného a penále a v popisu skutkového stavu v každém z obou platebních výměrů je popsáno, kdy žalobce hradil pojistné, které bylo započítáno v jeho prospěch, a za jaké

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

období pojistné nehradil. Nedílnou součástí odůvodnění obou platebních výměrů je Přehled plateb a penále za období od 1. 1. 2012 do 30. 11. 2018 ze dne 15. 10. 2020 (korekce Přehledu ze dne 5. 4. 2019) s rozpisem plateb uznaných za rok 2010 a s rozpisem dlužných a uhrazených plateb pojistného za každý měsíc do r. 2018, počet dnů prodlení a výše penále. Žalovaná v platebních výměrech dále na str. 7 odůvodnila ponížení dlužných částek pojistného oproti jejich vyčíslení 5. Kontrolou, a to započtením plateb z r. 2019. Uvedené soud považuje za přehledné a postačující v tom, aby jak z hlediska dob pojištění (s odůvodněním platební kategorie), tak z hlediska jednotlivých uhrazených a neuhraných částek ve vztahu ke skutkově vyhodnoceným platebním kategoriím byly platební výměry přezkoumatelné, a to včetně vyčíslení penále, jehož způsob výpočtu žalovaná odůvodnila v závěru platebního výměru na penále. Oproti tomu žalobce v podané žalobě nesporel jednotlivé částky, jedinou konkrétní je jeho zmínka objevující se až v replice ohledně vyměřeného přeplatku k roku 2013 (viz 3. Kontrola). V Přehledu je však veden jako přeplatek jen přeplatek k období od 1. 1. 2012, a to ve 3 částkách (dle 4. Kontroly), neboť do vyčíslení dluhu při započtení plateb na rok 2011 již nebylo zasahováno, takže ani ve vztahu k části přeplatku ve výši 6 440 Kč z 3. Kontroly (viz také odůvodnění na str. 4 platebního výměru). Rok 2011 ani není předmětem Přehledu. Označení 3 částek přeplatku v Přehledu jako typ platby UH (uhrazeno) nejde v neprospěch žalobce z hlediska vyčíslené výše dluhu v částce 51 804 Kč.

55. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů ve vztahu k rozhodnému období pro platby pojistného a penále ve svých skutkových a právních závěrech nepochybily, jejich rozhodnutí nejsou zmatečná, neporušují zásady správního řízení a netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.
56. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
57. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s řízením u soudu nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 31. května 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.